

La Finta Giardiniera, de voorstelling

Meditatie bij drie foto's

Foto één

Een bosje bomen (dertig echte stammen met aangenaalde bladeren), ijzernen klapstoelen (anachronisme?), een grasperk, een stenen borstbeeld: een eerste indruk van absoluut realisme. Maar twee elementen doorprikken dit effect: het grote houten kader op de voorgrond duidt op theater, het witte doek op de achtergrond maakt de ruimte abstract en ruim. Dit samenspel van contrasten, die alleen al door hun contingente aanwezigheid spanningen creëren, kennen we als één van de basiskennmerken van het werk van Karl-Ernst Herrmann (zie *Etcetera 1* en *Etcetera 9*). Deze spanningen circuleren niet alleen binnen het toneelbeeld. Ze vormen de echte stof van de vertoning. Het totaalbeeld, met zijn hyperrealistische echo's, staat haaks op de vorm van de tekst, want tot ieders verbazing moet tussen deze bomen (waarvan er één voor nog een groter *effet de réel* eventjes

schuin staat) Mozarts *La Finta Giardiniera* opgevoerd worden. Wie als voorbereiding op deze voorstelling de Mozartspecialisten heeft nagekeken, heeft er geleerd dat de jonge man van negentien jaar die Mozart toen was, alle formele conventies van de 18de eeuw gerespecteerd heeft, dat hij geen inbreng in het libretto heeft gehad (waarmee onmiddellijk gesuggereerd wordt dat het libretto van tweederangse kwaliteit moet zijn), en dat hij de succesvolle partituur van Anfossi, die nu vergeten is, van dichtbij heeft gevolgd (Jean en Brigitte Massin, *Mozart*, Parijs, 1970, p. 743).

In hun oordeel zijn de meeste commentatoren gelijklopend: "ontgoocheld" schrijft Rémy Stricker in *Mozart et ses opéras, Fiction et vérité* (Parijs, 1980, p. 115). Het libretto is onmogelijk, vinden de meesten: "Graaf Belfiore heeft zijn geliefde, de markiezin Violante Onesti, in een vlaag van jaloersheid verwond, waant haar dood en kiest het hazepad. Zij zoekt de vluchteling met

haar trouwe bediende Roberto in de bucolische vermomming van de tuinierster Sandrina, vindt hem uiteindelijk op het landgoed van de verliefde baljuw van Lagonero (het zwarte meer!), waar hij zich overijld verloofd blijkt te hebben met de mooie Arminda, een Milanese aristocrate. De baljuw heeft zijn 'duifje', het jaloerse kamermeisje Serpetta, terwille van Sandrina aan de dijk gezet, Arminda heeft haar bedroefde cavalier Ramiro voor Belfiore in de steek gelaten, Roberto, nu vermomd als de vindingrijke tuinjongen Nardo, bemint Serpetta..." Zo vat Berhard Paumgartner de intrige samen in zijn *Mozart* (Prisma 1958, p. 157). Zijn commentaar is: "Met de grootste ijver en met een weergalozе onbezorgdheid stort het bedrijvige *buffa*-spel zich reeds tijdens de inleiding op haar geliefd doelwit: na allerhande zotte verwickelingen, toevalligheden en intrigues worden de paren weer in de goede orde bij elkaar gebracht en alleen de domme baljuw (...) wordt als kind van de

Foto één:
La Finta Giardiniera
(Lam Poulson,
Elzbieta Szymka,
Mireille
Mosse) - Foto
Oliver Herrmann

